

2. číslo, 2016/2017

BÁGL

studentský časopis

Speciální
Harry Potterovské
číslo!

Milí čtenáři našeho časopisu!

V redakci se nám to úplnou náhodou sešlo tak, že se číslo, které právě držíte v rukou nebo které se samo, bez svolání: „Wingadium leviosa!“ vznáší na obrazovce počítače, zaměřuje na Harryho Pottera.

Většina z vás určitě zná poměrně dobře alespoň základní informace týkající se zmíněného oblíbeného osmidílného románu.

Není ale potřeba žádného kouzla, abyste se dozvěděli také něco nového, stačí pouze zalistovat na 10 zajímavých faktů o Harrym Potterovi.

A jestli nevíte, jak celý příběh o boji dobra a zla v kouzelnickém světě začal, může vám přijít vhod komiksově zpracování první kapitoly Kamene mudrců.

Na přátele poezie v tomto čísle čeká báseň Ach, děti, a pokud si ještě nejste zcela jisti, co si přát, nebo co komu dát k Vánocům, třeba pro vás bude užitečná recenze na Rowlingové poslední knihu.

Tématu Harryho Pottera jsme se také dotkli v rozhovoru s paní profesorkou Dlouhou.

Snad vás nějaký článek zaujme... Přejeme vám příjemné počtení a pěkný advent

Johanka Horáková

Obsah:

Rozhovor (I. Dlouhá).....	3
Ach děti (báseň).....	9
10 faktů o Harry Potterovi.....	10
HP a prokleté dítě (recenze).....	11
Hlody.....	11
Komiks (HP a kámen mudrců).....	12

Šéfredakce: Daniel Mužátko
Johanka Horáková

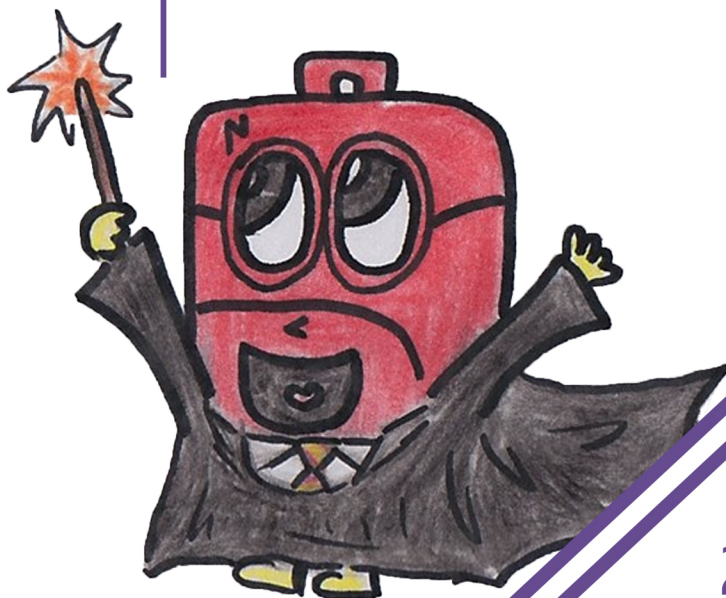
Redaktoři: Veronika Vacková
David Kuhn

Grafika: Libor Havlík

Ilustrace: Veronika Vacková

Korekce: Mgr. Iveta Dlouhá

Komiks: Bohuslava Rosecká
Václava Rosecká

Rozhovor s paní profesorkou Dlouhou

Chtěla bych se vás zeptat - jaká jste byla jako studentka? Jak byste samu sebe hodnotila?

Když jsem četla, cos psala o paní Melicharové, tak mě hrozně pobavilo, jak říkala, že se stydí za to, že byla vzorná studentka. Tenkrát v té době, kdy jsme studovali my, ona byla o rok výš než já, na gymnáziu, tady státním, se na gymnázia dostávaly děti, které měly jedničky a dvojky, a dostat se na gympl byla docela těžká záležitost. Takže tam bylo úplně běžný, že studenti měli jedničky, dvojky a trojkaři byli ve třídě výjimkou. Takže z toho důvodu asi většina z nás měla jedničky a dvojky a já jsem byla taková normální studentka, ani nadprůměrná, ani podprůměrná, prostě běžná studentka – měla jsem jedničky, měla jsem dvojky; měla jsem většinou vyznamenání, takže maximálně těch šest dvojek, myslím. Ale samé jsem na gymplu nikdy neměla.

Mě vždycky zajímalo, co vás ve společenských vědách zajímá nejvíce, co třeba nejraději učíte...

Ten obor je hrozně široký. Takže vybrat si v něm nějakou konkrétní disciplínu, která by mě hodně bavila, je dost složité. Mě to baví celkem všechno. Asi takový nejkreativnější obor je filozofie – ta je hodně otevřená tím, že dává člověku možnost svoje úvahy rozvinout všemi různými směry a všechno je ve filozofii povolené. Takže ta se mi celkem líbí a ráda ji učím. Problém je v tom, že ne všichni studenti ji mají rádi a že je třeba ji učit dobře, studenti se nesmí přehltnout informacemi třeba z dějin filozofie. Vždycky si to musí spojit s něčím, co je zajímavé v té době. Já nevím, jestli mi rozumíš, jak to myslím –

Jo, rozumím...

Tak filozofie je fajn... Na druhé straně třeba i právo je zajímavé, to je zase úplně opačný přístup, v právu musí být člověk naprosto pregnantní. I tím vyjadřováním, vlastně i tím, co studentům říká. Zásada je hrozně fajn obor, protože vás připravuje do života, a to si myslím, že je asi nejdůležitější věc ve škole: aby vás alespoň trochu připravila do života, abyste se tady neučili něco, co bude úplně od života odtržené, ale abyste alespoň část toho, co si odsud odnesete, mohli použít ve svých osobních životech – to si myslím, že je také hodně důležité. Takže proto mám i právo ráda.

A máte nějakého oblíbeného filozofa nebo oblíbenou, nevím zcela, jak to pojmenovat, filozofickou otázku?

Nemůžu říct, že bych měla nějakého oblíbeného filozofa, spíš jsou filozofové nebo filozofické směry, které se mně líp učí, protože v nich je spousta odkazů k běžnému životu, na které mohu studenty potom nachytat: jakože je to trošku baví, že je to zaujme. Takže mám ráda hlavně tu filozofii současnou, filozofii 20. století. Pragmatismus je hodně zajímavý. Tam je i spojitost s literaturou, takže se to vždycky krásně nakombinuje v hodinách. A existencialismus: úplně ten samý důvod – tam je taky hodně velká souvislost s literaturou.

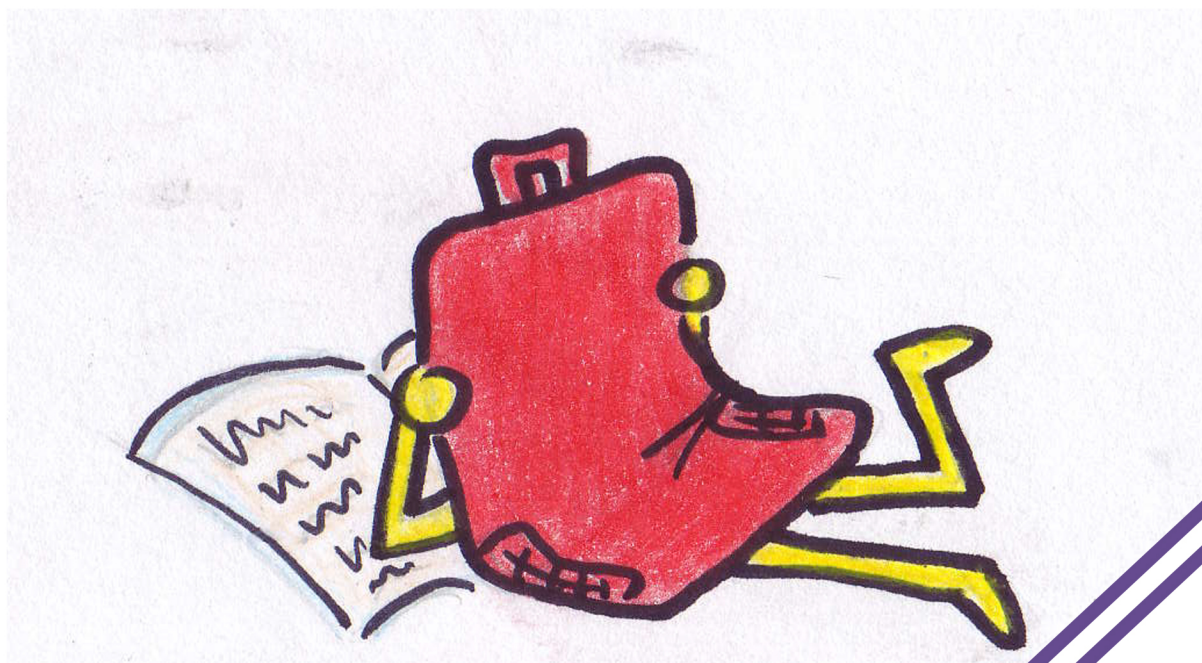
Jakou máte svou filozofii nebo heslo, životní?

Že bych měla úplně svoje heslo, to nemám, hodně blízký je mi v tom Nietzsche. Já jsem vám o něm povídala asi před čtrnácti dny - o tom, že když někdo říká, že svět stojí za nic, že vlastně říká, že já stojím za nic. Takže já si pořád říkám, že život je v mých rukou a já si ho musím nějakým způsobem vytvořit, taková, jaký ho budu mít, bude moje vizitka. Tím se snažím řídit. Udělat si ten život takový, jaký ho chci mít, a snažit se, aby byl co nejlepší. Samozřejmě, že člověk je determinovaný spoustou věcí – zdravím, lidmi, kteří ho obklopují, ale myslím, že tu podstatnou část si můžeme vytvořit my sami.

Je to taková cesta k vnitřní svobodě?

K vnitřní určitě.

Pokud je člověk spokojený se svým životem, tak se rozhodně cítí svobodnější, než když je nespokojený a pesimistický a na všechno se dívá zamračeně. Myslím, že když si vytvoříš životní styl, ve kterém jsi spokojená, tak pak jsi vnitřně svobodná. Myslím, že určitě jo.

Co vás ještě zajímá? Co vás baví?

Můj manžel se mě vždycky ptá, jaké mám koníčky, protože je vášnivý rybář a já mu občas vyčítám, že má raději ryby než rodinu. Takže on se mě ptá: „Co baví tebe, co děláš vlastně ty?“ A já mu vždycky odpovídám, že mojí zábavou je moje práce, protože mě to fakt hrozně baví – učení. Ne že by mě bavily takové věci, jako je papírování – to rozhodně ne! Ale být s vámi ve třídě, to je pro mě prostě strašně nabíjející záležitost. I když občas mlčíte a nechcete se mnou komunikovat a já vám nadávám, tak pořád vidím, že za mnou něco zůstává a že se podílím na vašem budoucím životě. Což je ohromné. A ještě když reagujete a reagujete dobře, což se v tom čtvrtáku většinou stává, protože už jste dospělejší a víte, co chcete, tak potom to fakt hrozně nabíjí a myslím si, že ti to potvrdí všichni kantoři, kteří rádi učí.

No a jinak i věci ostatní většinou nějak souvisí s mojí prací... To znamená, že strašně ráda čtu, pokud mám čas, jenže já ten čas moc nemám: vlastně teď během školního roku čtu úplně minimálně – maximálně o víkendech, když mám chvíli. A potom o prázdninách, no o prázdninách... To zase čtu strašně moc, takže jsem schopná třeba přečíst dvacet knížek během prázdnin. Problém pak je, že si třeba nepamatuji některé, které nejsou úplně zásadní a nezanedbají ve mně nic (smích). Pak potom většinou rychle zapomenou, o čem byly.

A asi tři roky máme doma psa; manžel si pořídil psa, kterého jsem původně vůbec nechtěla a pak jsme si ho všichni zamilovali, takže trávíme hodně volného času venku s ním. A ty procházky jsou taky hrozně fajn; člověk si zase jakoby úplně vyčistí hlavu.

Moji rodiče mají velkou zahradu, tak chodím často pomáhat, protože u práce, u které nemusí člověk myslet, si taky moc odpočine. Takže takové to rejpání se v zemi, kytičky, stromečky a stříhání květin mám také ráda.

To je hezké. Už se nepotřebuju ptát na to, jak trávíte ráda svůj volný čas... Ale chtěla bych se vás zeptat v souvislosti s knížkami: Jaké máte ráda? Nebo třeba i filmy... Díváte se na filmy?

Na filmy se občas dívám, jenže já potřebuju vždy od někoho nějaké doporučení nebo si musím před tím přečíst recenzi, protože pro mě je to potom ztráta času koukat se na něco, co se mi třeba nelíbí. Takže občas mně třeba něco poradí kolegové, občas studenti, občas někde vidí něco naše Tereza, takže mi řekne, ať se na to podívám. Spíš než filmy sleduju divadelní hry – mám předplatné tady ve Žďáře. Takže každý měsíc s kolegyní chodíme do Městského divadla, občas jedeme někam s vámi, občas pozveme sem nějaké divadlo.

A co se týká knížek, tak... Že bych měla nějaký specifický žánr nebo nějakého oblíbeného autora, to nemůžu taky říct... Nemusím třeba detektivky, nemusím moc fantasy literaturu. Mám ráda některé typy sci-fi a jinak obecně si vždycky přečtu knížku a pokud mě zaujme, tak potom si od stejného autora přečtu nějaké další. Tak v tu chvíli mám oblíbeného nějakého autora, ale neznamena to, že by byl jediný a že bych jich neměla víc... Miluju Shakespeara, ale toho asi miluje, myslím si, každý, Čapka, Hemingwaye, teď jsem přečetla hodně knížek od Hosseiniho, tak třeba ten se mi teď začal hodně líbit.

A... Víím, že mám ohromný deficit v současné české literatuře, v té fakt současné, která teď vychází. Takže se snažím občas něco přečíst.

A myslíte, že současná česká literatura je kvalitní, dobrá?

To právě, Johanko, nemůžu posoudit, protože mám ten zmiňovaný deficit.

Já jsem to právě takto pochopila, ale říkala jsem si, jestli to není třeba i z toho důvodu, že vás nic nezaujalo, že teď není třeba nic –

Já myslím, že teď snad ani ne... Teď jsem četla nějaké knihy od Šabacha, Monyovou, nemyslím si, že jsou všechny úplně špatné....

... Určitě ne...

... Že to není úplně ten důvod, proč se mi do toho nechce. Spíš se mi do toho nechce právě proto, že ty knížky neznám a nemám žádné reference. Takže vždycky potřebuju, aby mi někdo řekl: „Hele, to si přečti, to je dobrý“, nebo naopak: „To nečti, to stojí za houby.“ Tak takto já si vybírám ty knížky současné. Protože prostě nechci ničím ztrácet čas. Když jsem byla mladší, měla jsem cukání, že tu knížku fakt neodložím. Že i když se mi nelíbí, tak ji dočtu, když už ji tedy mám... A čím jsem starší a čím mám času méně, tak prostě fakt, když se mi nelíbí, ji odložím a už se k ní nikdy nevrátím. Což také nevím, jestli je úplně správný přístup. To ukáže čas...

Ta otázka je hodně široká... Co si myslíte o současných společenských problémech, o stavu společnosti...

To je hrozně, jak říkáš, široká otázka a je poměrně složitá.

Buď z komplexního hlediska, nebo nějaké konkrétní věci, které vás zaujaly –

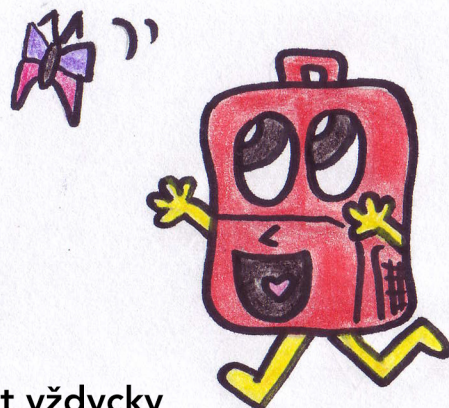
Mně trošku vadí to, o čem mluvíme občas spolu i v hodinách: nivelizace morálních hodnot. Morálka se už prostě dneska nenosí a že základní lidské vlastnosti a mezilidské vztahy nefungují úplně tak, jak by měly. To si myslím, že je velký problém západní civilizace. Možná nás to dovede někam, o čem právě přemýšleli ti, kdo hovořili o tom, že civilizace se vyvíjejí v cyklech a že ta západní momentálně spěje k nějakému zániku.

Trošku se toho bojím, tedy toho, že nejsme schopni posuzovat naše chování z jakýchsi základních etických hledisek, že na tom teďka úplně nezáleží, dříve to bylo trochu jiné... Takže taková ta úcta k člověku, vzájemná tolerance, úcta ke stáří ... To si myslím, že mizí ze společnosti...

Že už to všechno zašlo daleko? A myslíte, že třeba chybí naší západní civilizaci jakoby duchovní rovina? Že se klade důraz na to materiálně? Nebo už to teďka trochu přestává? Mění se to?

Já si myslím, že posledních dvacet let je konzumním způsobem života hodně poznamenaných, že vlastně svoboda, takové to uvolnění přineslo právě to, že lidé začali užívat života spíše materiálně, ale myslím si, že už teď si spousta lidí uvědomuje dopady tady toho způsobu života a začíná hledat alternativní způsoby, takže se spousta lidí vrací třeba k domácímu vaření a už nejí jídlo z fast foodů a tak... Spousta lidí se zajímá o bylinky a podobně... To je, myslím si, důsledek toho, že si uvědomujeme, že náš životní styl není úplně v pořádku. To si myslím, že je hrozně fajn. A spousta lidí začíná cvičit a chodit po venku a číst a tak...

A nyní mimo téma: Co byste si přála k Ježíškovi?

K Ježíškovi? Já jsem o tom ještě vůbec nepřemýšlela, co bych si přála od Ježíška...

Určitě nějakou knížku, protože pod stromečkem musí být vždycky nějaká knížka, a pak mně bude prostě stačit, když se sejdeme s rodinou a navštívíme rodiče a sourozence a popovídáme.

To je otázka zase z jiného soudku: Jakou třeba máte ráda hudbu?

Docela jsem kdysi poslouchávala rockovou muziku, dodneška miluju rockové balady.

Teď mě docela baví Adele. Ale nejen kvůli tomu, jak zpívá, ale mě hrozně baví i její texty. Takže já hodně spojuju tu muziku s těmi texty, když to jde... Ale je fakt, že mám raději ticho. Jak je člověk v práci, v té škole neustále, tak hluk útočí ze všech stran, a tak mě nenapadne třeba přijít domů a pustit si rádio nebo nějakou muziku... Ráno, když jdu do školy a připravuju se, tak to si pustím rádio, protože zároveň poslouchám zprávy, abych věděla, co se děje ve světě, ale že bych si záměrně pustila muziku...

Výtvarné umění vás taky zajímá?

To ani ne, na to moc čas nemám – jako že bych se zajímala o umění... Tak úplně klasicky, všeobecný přehled o tom prostě mám. Vím přibližně ty velké věci, co kdo udělal, co kdo nakreslil. Poznám směr – to souvisí s literaturou, ale že bych se o to nějak intenzivně zajímala, to ne... To ne....

A když jsme u toho cestování, cestujete ráda...?

Ne!

...Nebo jste raději doma?

Já jsem takový balvan, já mám ráda takové to svoje. Tu svoji slupku, takovou tu kukaň, kterou mám okolo sebe, a své pohodlí, co se týká spaní třeba a všeho, co vlastně k běžnému životu patří. Takže cestování vždycky strašně špatně snáším, když někam máme jet – cestovní horečka je naprosto běžná. Ale potom už, když už tam venku jsem, tak se mi to strašně líbí a jsem nadšená z toho, co tam vidím, a z těch zážitků, které si přivezu. Ale vždycky se přinutit někam vycestovat – to je velký problém.

Doma říkáme „udělat si pohodičku“, tak jaké to je, když si děláte doma útulno?

Když si dělám pohodičku? Křeslo, deka, čaj a knížka. Ale to hrozně málo. Hrozně málo... Není na to čas. Ted' se těším na Vánoce, to bude hrozně fajn...

Na konec jedna úplně důležitá otázka, která ted' pálí naši redakci: mám se zeptat na váš vztah ke knížkám o Harry Potterovi. Ted' se to tak sešlo, že Harry Potter bude jakýmsi tématem tohoto čísla, takže co vy a Harry Potter? Četla jste ho? A co si o něm myslíte a co si myslíte o jakési mánii, která kolem něho vznikla, už ted' trochu přešla, ale pořád je poměrně dost znatelná?

No, něco jsem četla; nejsem si úplně jistá, jestli jsem zvládnula všechny díly, snažila jsem se, když to začaly číst děti, tak jsem si říkala, že musím být v obraze. Tak jsem zkusila první díl – ten se mi docela líbil, takže jsem, myslím, potom zkusila ještě dva nebo tři díly, ještě dva nebo tři díly jsem určitě zvládla přečíst a docela se mi to líbilo. Říkala jsem si, že ta knížka je napsaná tak pěkně, že studenti ji čtou, což pro mě jako pro učitele je samozřejmě výzva – když studenti čtou, tak se toho musím chopit a musím to nějakým způsobem využít v hodinách. Taky se mi líbily celkem i filmy, co byly natočené podle knížek. Ale myslím si, že to není špatná knížka a že to není špatná série, myslím si, že je dobrá už jenom tím, kolik přitáhla děti ke čtení.

Děkuju za rozhovor...

Johanka Horáková

Jaké to bylo?

Byl to moc příjemný a milý rozhovor. A také zajímavý a bezprostřední... Čas rychle plynul, a když jsem dotazování ukončila, paní učitelka se s údivem zeptala: „To už je všechno?“ A potom mi se smíchem řekla: „Hlavně, prosím tě, až to budeš přepisovat, tak spisovně, spisovný koncovky... Jsem češtinář - nesmí tam zaznít žádný nespisovný věci!

Ach, děti
(z pamětí Stalina, Hitlera, etc.)

Dej mi tu zbraň!
Neboj, drahá, oni zametou stopy.
Víš, jak na to. Víš, jak čistit
jotka.

Musí nám odpustit!
Byla to jen taková legrace...
Na – vezmi ještě ty klíče
od gulagu.

Ach, děti,
radujte se. Znovu se radujte!

Mám odpověď na všechno.
Krátkou a průzračně čistou
jako výstřel
ztracený v mých výhrách.
Nemůžu vás zachránit.

Ach, děti,
radujte se. Znovu se radujte!

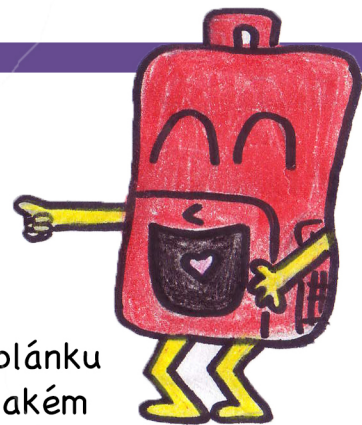
Všichni jsou tak vyčištění.
Ne! Byl jsem slepý!

Hej, vláčku, naskočím jako každý
směr Království.
Mami, jsme šťastní, bavíme se!
A vlak ještě ani nevyjel...

Hej, vláčku! Počkej!
Počkej. Všichni jsou šťastní...

(Podle písně „O Children“ Nicka Cavea
– ne náhodou. Tato píseň se objevila v
prvním dílu Relikvií smrti...)

Daniel Mužátko

10 zajímavých faktů o Harrym Potterovi

1. Náměsíčník (Remus Lupin), Červíček (Petter Pettigrew), Tichošlápek (Sirius Black) a Dvanáctérák (James Potter). Všichni autoři Pobertova plánu jsou na konci série mrtví. A zemřeli přesně v opačném pořadí, než v jakém jsou na Pobertově plánu uvedeni.
2. V celé sérii Harryho Pottera zemřou dohromady pouze čtyři studenti – Cedric Diggory, Vincent Crabbe, Colin Creevey a Fred Weasley.
3. U Weasleovic dvojčat ještě chvíli zůstaneme. Během všech sedmi dílů se od sebe Fred a George oddělili pouze dvakrát. Jednou to odneslo Georgovo ucho, podruhé to byl samotný Fred.
4. Číslo nástupiště „9 $\frac{3}{4}$ “ rozhodně není vybrané náhodou. Právě mezi nástupišti 9 a 10 se poprvé potkali rodiče samotné autorky J. K. Rowling.
5. Alfonso Cuarón, který režíroval film Harry Potter a vězeň z Azkabanu, požádal tři hlavní hvězdy (Emmu, Daniela a Ruperta), aby napsali o své postavě esej. Emma Watson napsala o Hermioně krásnou esej o šestnácti stránkách. Daniel Redcliffe napsal o Harrym jednoduchý text a Rupert Grint svou esej nikdy neodevzdal.
6. Jediný film, ve kterém se neobjevuje postava Lorda Voldemorta, je Harry Potter a vězeň z Azkabanu. Zároveň je to jediný film série, ve kterém nikdo nezemřel.
7. Nejméně úspěšný film série, tedy Vězeň z Azkabanu, vydělal více než nejúspěšnější film série Stmívání. Přesněji to bylo něco kolem 90 miliónů dolarů.
8. Původní nápad Rowlingové byl ten, že místo Severuse Snapea zabije Hagrida. Rozmluvil jí to až její bratranec, který Hagrida miloval.
9. Lenka Láskorádová nakonec neskončila s Nevillem Longbottomem. Vzala si Rolfa Scamendera, což je vnuk hlavní postavy filmu Fantastická zvířata a kde je najít.
10. Představitel Igora Karkarova – Predrag Bjelac žil nějakou chvíli v České republice a dokonce si zahrál v seriálu Ulice.

David Kuhn

Harry Potter a Prokleté dítě – J. K. Bowling, J. Tiffany & J. Thorne (recenze)

Harry Potter. Čaroděj, kterého zná každý, je zpět s osmým dílem této úžasné série. Kniha nese název Harry Potter a Prokleté dítě a musím říct, že kdo si ji nepřečte, o hodně přijde. Hodně lidí možná odpuzuje to, že je kniha psána jako divadelní hra, to mně ale nevadilo a myslím, že ani vám to nakonec nebude působit takové potíže, jak byste si mohli myslet.

Jak možná někteří z vás ví, kniha pojednává spíše o Albusovi – synovi Harryho. Ten se prvním rokem chystá do Bradavic a samozřejmě ho neminou potíže, jak už u rodiny Potterových bývá zvykem. Navíc přichází problémy ve vztahu Harryho a jeho syna, a tak se Albus rozhodne udělat něco zdánlivě bláznivého – oživit mrtvé cestováním do minulosti. To se mu ale samozřejmě nedaří tak, jak by si všichni přáli, a svými neopatrnými kroky v minulosti Albus začíná závažně měnit současnost.

Aby toho nebylo málo, proti Albusovi se otáčí i ti, od kterých by to nikdo nečekal, a tak se začíná zdát, že už nic nebude takové jako dřív.

Jak to ale dopadlo, to už byste si měli přečíst sami!

Mně osobně kniha zaujala tak, jako to už dlouho žádná nedokázala. Nevím, možná je to tím, že moje láska k celé sérii mi nedovolí knihu nenávidět, ale za mě... úžasné! Myslím, že tato kniha by se mohla líbit každému, kdo má aspoň trochu rád předchozí díly nebo fantasy příběhy obecně. A jestli je něco, co by ve vaší domácí knihovně rozhodně nemělo chybět, je to právě Harry Potter a Prokleté dítě!!

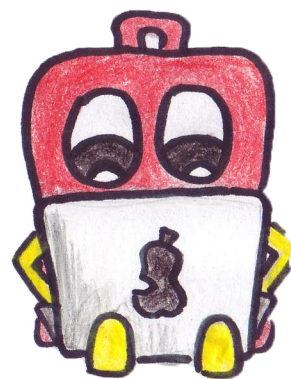
David Kuhn

Hlody

V semináři 4.B

Kratochvíl: No, ona jim Tomášková něco pustí. (k pí. Dlouhé)

Tomášková: Leda tak šutr na nohu.

(Zde by měly být hlody. Mělo by jich být víc. Abychom se zasmáli. Jenže je nikdo nepíše. Haha. Krabice na hlody je na nástěnce kabinetu češtiny.)

Harry Potter

A KÁMEN MUDRCŮ

J. K. ROWLINGOVÁ

KAPITOLA 1

CHLAPEC, KTERÝ ZŮSTAL NAŽIVU

Pan a paní Dursleyovi z domu číslo čtyři v Zobí ulici vždycky hrdě prohlašovali, že jsou naprosto normální. Byli opravdu poslední, od koho byste čekali, že se zaplete do něčeho podivného nebo záhadného, poněvadž takové nesmysly zkrátka a dobře neuznávali.

Pan Dursley byl ředitelem firmy jménem Grunnings, která vyráběla vrtačky.

Dursleyovi měli malého synka, který se jmenoval Dudley, a podle jejich názoru to byl ten nejúžasnější chlapec na světě.

Paní Dursleyová byla hubená blondýna a když měla skoro dvakrát delší než jiní lidé, což se jí velice hodilo, poněvadž ho celé hodiny natahovala přes plot a slídila, co se děje u sousedů.

Dursleyovi měli všechno, co si přáli, přesto však měli své tajemství a ze všeho nejvíce se báli, aby ho někdo neodhalil. Měli strach, že by to snad vůbec nepřežili, kdyby se někdo dozvěděl o Potterových. Paní Potterová byla sestra paní Dursleyové, už několik let se však neviděly, po pravdě řečeno paní Dursleyová předstírala, že žádnou sestru nemá, poněvadž její sestra a ten bu divkničem, kterého si vzala za muže, se od Dursleyových lišili natolik, že víc to ani nebylo možné.

Dursleyovi věděli, že Potterovi mají také malého synka, ale nikdy ho neviděli, protože si nepřáli, aby se jejich Dudley s takovým dítětem stýkal.

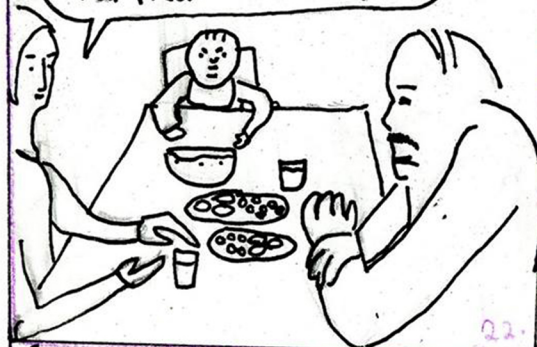
Naš příběh začíná jednoho pošmorného, šedivého úterý...

Na rozdíl od pana Dursleyho měla paní Dursleyová normální příjemný den.

A představ si to! Dudlák začal říkat Ne a ne!...

Po večerce a usnutí Dudleyho zastihl pan Dursley v televizi ještě poslední zprávy.

... A na konec, pozorovatelé ptáček po celé zemi oznamují, že souv se dnes všude chovaly nezvykle...

Nazdar Tede. O tom nic nevím, ale nebyly to jen souv, kdo se dnes choval podivně...

Místo deště viděli hořou ližák meteoritu!...

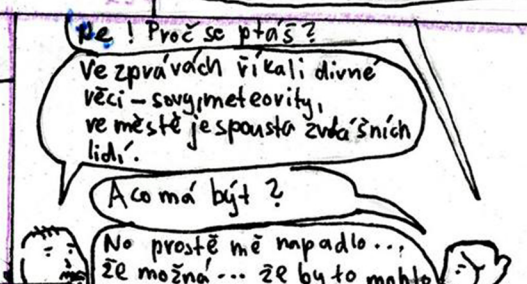
Meteory padají po celé Británii? ... Souv létají za bílého dne? ... postavy v dlouhých pláštích? ... Potterovi? ... Musím se manžela zeptat, i když o tom nerada mluví.

Hmm... Petúnie, miláčku - od své sestry nemáš nějaké zprávy že?

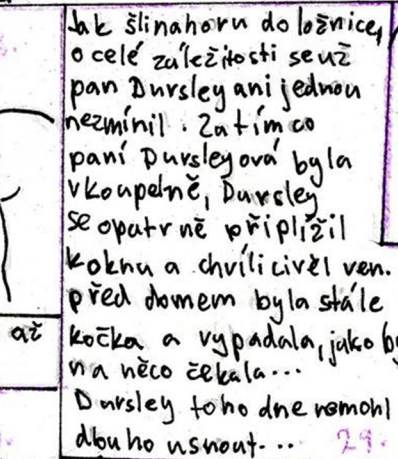
Ne! Proč se ptáš? Ve zprávách říkali divné věci - souv, meteority, ve městě je spousta zvědavých lidí. A co má být? No prostě mě napadlo... že možná... že by to mohlo mít co dělat s... však víš... s tím jejich spolkem...

A jak se vůbec jmenuje? Howard, že? Harry. Ošklivé tuctové jméno, jestli chceš vědět, co si myslím. úplně s tebou souhlasím.

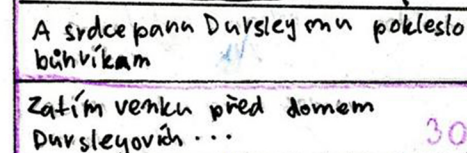
Jak šlinahoru do ložnice o celé záležitosti se už pan Dursley ani jednou nezmiňl. Zatím co paní Dursleyová byla v koupelně, Dursley se opatrně připlížil k oknu a chvíli civel ven. Před domem byla stále kočka a vypadala, jako by na něco čekala... Dursley toho dne nemohl dlouho usnout...

Ten jejich syn - musí být přibližně starý jak Dudley, že? Myslí, že ano.

A srdce paní Dursley mn pokleslo až bůhvíkam. Zatím venku před domem Dursleyových...

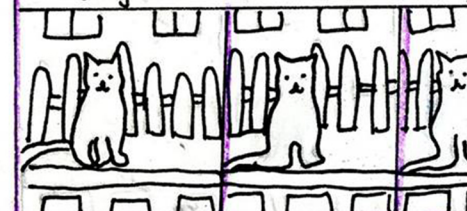

30.

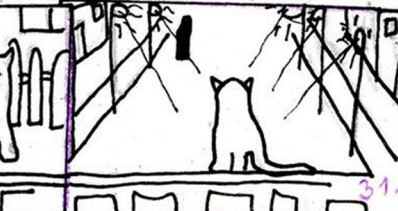
31.

32.

33.

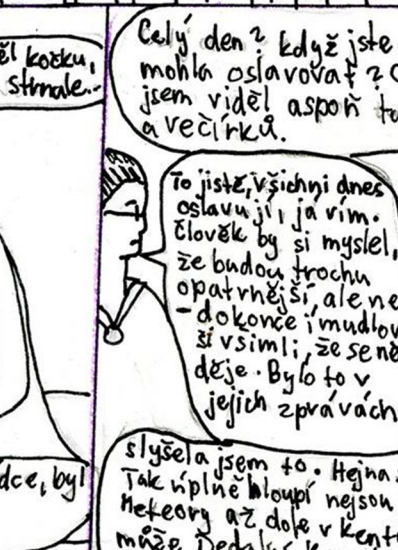
34.

35.

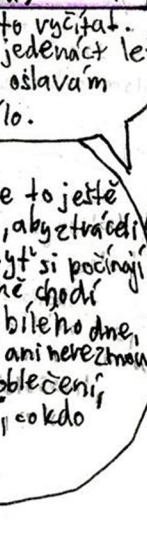
36.

37.

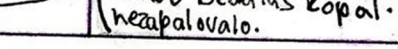
38.

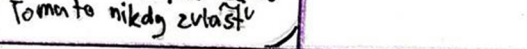
39.

39.

39.

39.

